

Creat cu pasiune și savoir-faire. Un volum Baroque Books & Arts®.

MONIKA PEETZ

*D*oamnele de martie
ÎN DERUTA

traducere din limba germană de
MIHAI MOROIU

Colecție coordonată de Dana MOROIU

Monika Peetz,

DIE DIENSTAGSFRAUEN ZWISCHEN KRAUT UND RÜBEN

Originally published in the German language as „Die Dienstagsfrauen zwischen
Kraut und Rüben“ by Monika Peetz

© 2013, Verlag Kiepenheuer & Witsch GmbH & Co. KG, Cologne/Germany

© Baroque Books & Arts®, 2015

Imaginea copertei: Ana Wagner

Concepție grafică © Baroque Books & Arts®

Redactor: Denise GEORGESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PEETZ, MONIKA

Doamnele de marți în derută / Monika Peetz;

trad.: Mihai Moroiu; - București: Baroque Books & Arts, 2015

ISBN 978-606-8564-25-8

I. Moroiu, Mihai (trad.)

821.112.2-31=135.1

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

Niciun fragment din această lucrare și nicio componentă grafică nu pot fi reproduse
fără acordul scris al deținătorului de copyright, conform Legii Dreptului de Autor.

Pentru Pia și Paula Rehlau

1

Nu părea deloc ceva complicat: demontat ușile, tras sertarele, ridicat corpul din lemn de mesteacăn și apoi coborât treptele, în ritm de melc. Pas cu pas. Patruzeci și două de trepte. Iar de acolo până la camionul pentru mobilă – doar câțiva metri.

Un apartament prea strâmt, neobosita vânătoare după un loc de parcare, zgomot și gaze de eșapament: Kiki avea multe motive solide să vrea să plece din cartierul Eigelstein și din Köln. În febra mutării, nu se mai putea gândi și la altele. De ce nu mai apărea Max? Cât timp îi trebuia să o ducă pe Greta la Oma și la Opa? Părinții lui Max se declaraseră dispuși să aibă grijă în ziua cea mare de nepoata lor de un an și cinci luni. După ce Max își terminase studiile de design, primea din când în când câte o comandă de la firma tatălui său. O captură pe cînste.

„Se poartă ca în *Război și pace*“, repeta Kiki de câte ori se ivea ocazia. „Mult război, puțină pace. Iar armistițiul doar atunci când li se îngăduie să se ocupe de Greta.“

Bunicii Thalberg mențineau relații încordate cu persoana care le era aproape noră, apărută în viața fiului lor

ca un trăsnet. Iar în acel moment, cel mai probabil tocmai îl bombardau pe Max cu sfaturi bine intenționate, ca să-l convingă să se mai gândească puțin în privința mutării din oraș.

Kiki se bucura că doamnele de marți săriseră să o ajute. Pe Caroline o treceau toate apele, coborând împreună cu ea comoda pe scări, Eva demonta rafturile de cărți, iar Judith împacheta în cutii de carton grămada pestriță de lucruri ale lui Kiki. Doar Estelle, care, în salopeta ei mulată, părea cea mai pregătită pentru cărat, se făcuse nevăzută. Mai mult ca sigur verifica dacă șampania adusă tot de ea ajunsese la temperatura potrivită, în vederea unei pauze.

– Fiecare face cât poate, era cuvântul de ordine rostit de Kiki.

De făcut, Estelle nu putea face mare lucru, iar dispusă era să facă și mai puțin. În mod normal, bogata doamnă, soție de farmacist, evita din reflex orice aducea, cât de cât, cu o îndatorire de familie, și cu atât mai mult un „ajutor la mutat”. Însă de când fiul ei vitreg, Alexander, se înființase la Köln cu tot cu soție, nora ei vitregă, ca să-l ajute în afaceri pe farmacist, orice mutare i se părea preferabilă unei întâlniri de familie.

Din stradă răzbătea un adevărat vacarm de voci. Zekeriya, vecinul lui Kiki, turcul de la magazinul cu rochiile de mireasă, discuta aprins pe trotuar cu mușteriii agenției de pariuri de alături despre cum se încarcă așa cum se cuvine mobila într-un camion. De fapt, viitorii regi ai pariurilor se adunaseră în stradă ca să fumeze. Dar asta nu-i împiedica să-și susțină hotărât părerile. Oricum, în acea dimineață de duminică nu era nimic de pariat, prin urmare nu le rămânea decât să sporovăiască. Zekeriya o ținea sus și tare că lui îi curge motorină prin vene și, în concluzie,

știe bine ce spune. Bunicul, tatăl, fratele, toți unchii și cumnații lui se ocupau cu treburi de import-export. Se simțise onorat să facă rost de un camion pentru Kiki și Max, la preț convenabil. Cu excepția unui „Tablou – cascadă cu fundal luminos și efect realist de mișcare 3D”, camionul rămăsese gol. Deocamdată gol. Kiki și Caroline se blocaseră cu scrin cu tot în primul cot al scării. Zadarnic se suceau și se învârteau, boscorodind înciudate. Kiki era captivă între balustradă și scrin, cu toată greutatea din lume apăsând pe brațele ei. Nu mergea, nici înainte, nici înapoi.

– Să mă mut la țară? Ce tâmpenie! bombănea ea. Ce demon mi-o fi vârât în minte că viața mea trebuie să ia o nouă turnură? Când eu nu reușesc să evit nici cotul scării.

– Teoretic privind, monstrul ăsta nici nu a putut fi vreo dată urcat la tine în casă, a gemut Caroline, congestionată, reușind cu un ultim efort să ridice scrinul puțin mai mult.

– Mai la stânga. La stânga. Vai, mâna! a țipat Kiki. Muchiile dulapului îi pătrunseseră adânc în carne. Cine susține că ăștia mici nu pot fi crescuți și într-un apartament, la oraș? La nevoie, pe scara blocului, a mai oftat ea.

– Încearcă să faci ceva, întoarce-te! i-a strigat Caroline, tot mai cuprinsă de disperare.

– Nu merge, s-a plâns Kiki. Am rămas blocată.

Vocile lor panicate se auzeau până în stradă.

– Ar fi trebuit să îl duceți pe verticală, a intervenit Judith, din spate, negândindu-se niciun moment că ar fi putut face cu totul altceva decât să dea sfaturi.

Torentul de revoltă revărsat pe loc de Caroline era doar o umbră palidă a tonului ce umplea adesea biroul ei de avocatură. Iar casa scării începuse să se umple de sugestiile autointitulaților experți în mutări, dornici să îi explice viitoarei lor foste vecine Kiki cum ar fi fost mai bine să facă. Da, cu scrinul. Strict teoretic, în orice caz.

Judith s-a refugiat în dormitor. La Estelle.

Care se baricadase în ultimul bastion, încercând să se facă nevăzută, în vreme ce pe scări se dezlănțuise un adevărat război balcanic.

– Să știi că nu mă sustrag, s-a dezvinovățit Estelle preventiv. Mă tot gândesc cum să transportăm cât mai corect ghivecele cu flori, a mai adăugat ea, înfășurând în folie cu bule, cu mare devotament, un cactus supradimensionat și foarte țepos. Altfel nu-l putem da jos de aici, dacă nu vrem să ne alegem cu tatuaje botanice.

– Mă întreb cum o fi rezistat, s-a mirat Judith, n-o știam pe Kiki interesată de verdețuri.

– Aduce a falus. De-aia..., a adăugat Estelle fără nicio îndoială.

Viteza cu care bărbații apăreau și dispăreau din viața lui Kiki era legendară în cercul doamnelor de marți. Însă de când îl cunoscuse pe Max Thalberg, mai tânăr decât ea cu treisprezece ani, și devenise mamă, totul se schimbase. Ea, plantă exotică, și de metropolă, se hotărâse să înceapă o viață nouă. Adio, seri lungi în Brüsseler Platz, bye-bye, mese la Hallmackenreuther, concerte la E-Werk, nopți la Six Pack și King Georg, la revedere, Coffee to go, rămas-bun, doamnelor de marți. Totul pentru un scop nobil.

„Nu vreau să o văd pe Greta crescând la oraș, convinsă că laptele vine de pe raftul frigorific de la Billa“, își motiva Kiki hotărârea radicală. Prefera să-și investească într-o nouă existență onorariul încasat pentru contractul ei de design cu lanțul de cafenele Coffee to go. Kiki și Max erau fericiții proaspeți proprietari, prin act de ipotecare, ai unei vechi școli care trebuia renovată, cu suficient teren ca să poată visa la autonomie alimentară. În Mecklenburg-Pomerania

Occidentală. Atât reușise tânăra familie, cu propriile ei mijloace financiare.

„Nouăzeci de minute până la Berlin, nouăzeci până la Hamburg, nouăzeci până la mare”, se entuziasma Kiki.

Prefera să treacă sub tăcere distanța până la Köln. Kiki descoperise acea veche școală în timpul unei excursii prin Mecklenburg. În spatele clădirii se întindea un teren de trei mii patru sute de metri pătrați cu pomi fructiferi bătrâni, cu acces la lac, cu tot cu o colibă de pescar și o șură prăbușită, pe care la o adică o puteai demola. Dar la ce bun să o demolezi, dacă mai puteai face ceva din ea? Din prima clipă Kiki fusese cucerită de acel loc încărcat de istorie. Care pe cei de la bancă îi impresionase mult mai puțin. Liber-profesionist? Fără un venit sigur? Nici măcar căsătorită? Și cu capital propriu... asta-i tot? Ceea ce lui Kiki i se părea o adevărată comoară nu a reușit decât să smulgă un zâmbet plictisit de la biroul de credit al băncii de economii din Eigelstein. Iar robii cifrelor nu s-au lăsat convinși nici de strălucita idee de afaceri expusă de Kiki, mai exact de a transforma vechea școală într-o pensiune *bed & breakfast* pentru orașenii dornici să se odihnească și pentru turiștii amatori de ecologie. Banca a început să se mai îmbuneze însă după ce Estelle a garantat că va închiria un anumit număr de camere, vreme de o jumătate de an, pentru un proiect de-al ei de caritate.

Și asta în primul rând deoarece garanția lui Estelle fusese însoțită de plata unui avans. Pe Estelle o încânta perspectiva de a ajuta copii din medii sărace, petrecându-și în același timp și vacanța gratis, la Kiki. Pentru că punea mare preț pe munca ei de caritate. Atât timp cât nu o solicita și fizic.

Doamnele de marți călătoriseră pe toate cele cinci continente și hoinăriseră prin cele mai exotice ținuturi. Dar în zona lacurilor din Mecklenburg, până de curând,

nu ajunseseră niciodată. Și ce putea fi mai exotic decât să începi o viață nouă, printre găini, vaci și refugiați de la oraș?

În scurt timp aveau să se împlinească douăzeci de ani de când cele cinci doamne se cunoscuseră, la un curs de limba franceză de la L'Institut Français din Köln. Și de atunci continuau să se întâlnească în fiecare lună, în prima zi de marți. De acum însă, totul avea să se schimbe. Ziua mutării căzuse pe 11 noiembrie. Nici măcar petrecăreții cu nasul lor din carton, porniți spre Neumarkt la deschiderea Carnavalului, nu reușeau să dea mai multă culoare acelei zile mohorâte. Cu fiecare cutie sigilată, cu fiecare piesă de mobilier înghițită de camion, Kiki dispărea și ea, bucată cu bucată, din existența doamnelor de marți.

Judith o admira pe Kiki pentru atâta curaj. După șirul lung de schimbări și de suferințe din viața ei, în ultimii ani, Judith era alergică la tot ce însemna un nou început. Ura despărțirile, de orice fel. La ora prânzului au făcut o pauză și s-au strâns cu toatele în salonul aproape pustiu. În lipsa nostimelor amenajări interioare gândite de Kiki, locuința se înfățișa în toată urâtenia ei inițială. Cele cinci prietene s-au așezat comod pe pernele canapelei ce rămăseseră împrăștiate pe jos, în fața unei măsuțe improvizate dintr-o cutie specială pentru mutat, pe care era imprimat cu umor îndrăzneț „Repaus în carton”. Dedesubt, Kiki adăugase: „Nimicuri de bucătărie.” Genul de cutie care de obicei se mută dintr-o boxă în altă boxă, ca mai apoi moștenitorii să se descotorosească de ea fără nicio ezitare. Dar Kiki alesese lucrurile cu atenție. „Nimicurile de bucătărie” aveau să pornească direct spre magazinul social din cartierul Nippes, unde urmau să fie vândute în scop filantropic. Kiki hotărâse să fie mult mai responsabilă cu propriile sale resurse, dar și cu ale altora.

– Ca să trăiască, omul are nevoie de trei sute de obiecte. Eu aveam cel puțin zece mii. Majoritatea nu le-am folosit niciodată, le-a mărturisit Kiki, hotărâtă să ducă o existență mai simplă, mai adevărată. În natură și împreună cu natura, a mai adăugat ea.

Lui Judith nu-i ardea nici de mâncare, nici de conversație. La fel ca prietenelor ei, îi venea foarte greu să o vadă pe Kiki plecând de lângă ele. După un curry thailandez de la bufetul din stradă și o șampanie franțuzească, doamnele de marți începuseră să vorbească mult mai tare și mai repede decât ar fi fost nevoie, ca și cum ar fi vrut să mai însuflețească o dată încăperile acelea rămase goale.

Eva avea lacrimi în ochi.

– E un curry prea iute, a găsit ea o justificare.

– Nu va mai fi niciodată așa cum a fost, a oftat Caroline melancolic, păstrând o rezervă ca de obicei.

– Slavă Domnului, a continuat Kiki, netulburată. Nu-mi regret deloc anii nebuni. Cine și-ar mai dori să o ia de la capăt, de la douăzeci de ani?

– Eu, i-a răspuns Estelle prozaic. Și, în schimb, renunț cu dragă inimă la înțelepciunea bătrâneții.

Apoi doamnele de marți și-au trecut din mână în mână iPad-ul lui Kiki, iar Judith a studiat cu atenție ultimele fotografii ale casei unde urma să se mute mica familie.

– Ne vom instala în locuința învățătorului, de la mansardă. Și vom începe lucrările în corpul central, le-a explicat Kiki, arătând spre frontonul înalt, cu turnuleț și ceas vechi, plasat în centrul clădirii cu două aripi identice, de două etaje. Spațiul pentru micul dejun și bucătăria se vor afla în fosta aulă, iar coliba pescărească și sălile de clasă vor fi transformate treptat în camere de oaspeți.

Un plan cât se poate de simplu: în plin sezon pensiunea era rezervată pentru clienți individuali, iar în restul anului

se afla la dispoziția fundației lui Estelle, la un preț preferențial. Pe Kiki o încânta ideea că pensiunea din școala Sandkrug¹ nu va fi accesibilă doar celor cu venituri mari. *Bed & breakfast*-ul ei avea să fie inaugurat chiar din vara ce avea să vină.

Așa cum se întâmplă când ești îndrăgostit, îi era greu să traducă în cuvinte minunea nevăzută, pentru a le-o împărtăși și celorlalți. Nimeni nu îndrăznește să facă vreun comentariu critic. Nu era nevoie să fii expert în construcții ca să-ți dai seama că școala aceea intra în categoria „clădiri vechi, cu mare risc de prăbușire”.

Însă Kiki putea înțelege bine expresia lor de îngrijorare.

– Stă pustie de opt ani, le-a asigurat ea, silindu-se să pară veselă. Trebuie renovată, pe ici, pe colo.

– Eu n-aș avea atâta curaj, a recunoscut Eva cinstit.

Ca mamă a patru copii și medic cu program redus se vedea în fiecare zi împinsă până la limitele puterilor sale. Cu oricâtă bunăvoință, nu-și imagina deloc cum va reuși Kiki să se descurce. Copilul? Munca ei de designer, ca liber-profesionistă? Și pe deasupra să renoveze, de la zero, patru sute șaptezeci și cinci de metri pătrați construiți? Ca să nu ne mai gândim și la îngrijirea legumelor din grădină, fără de care Kiki nu concepea visul ei despre viața la țară.

În schimb, pe Estelle ideea unei pensiuni *bed & breakfast* o atrăgea, în oarecare măsură.

– Și mie mi se întâmplă: în fiecare concediu mă gândesc să deschid un hotel undeva, în Sud. Palmieri, soare, plajă, concediu veșnic. Dar la cinci minute după aterizare, ajunsă acasă, am uitat totul.

¹ Aproximativ „urciorul de nisip”, nume specific zonei de nord a Germaniei (n. tr.).

Dacă doamnele de marți s-au străduit cât au putut să nu își trădeze îndoielile, tatăl lui Max nu a avut nicio rețineră când a sosit momentul despărțirii. Spre seară se adunaseră cu toții în jurul camionului, pentru o ultimă îmbrățișare – și atunci a avut acea izbucnire.

– Un an, cel mult, vă dau. După care sunteți înapoi, la Köln, le-a prezis el.

Verdictul lui Johannes Thalberg a căzut ca un trăsnet. Pontiful designului considera bizar cam tot ceea ce puneau la cale întâiul lui născut, Max. Inclusiv relația cu fosta sa angajată, Kiki. Ca să nu mai vorbim de acele clădiri din Est, aflate în ruină.

– Nu prea știu cum o s-o scoateți la capăt, a continuat el.

Ca patron al unei firme de design de renume internațional, când o idee i se părea proastă nu se ferea să o spună deschis.

– Roata, automobilul, cel dintâi computer: fără ideile străinii, i-a răspuns Max nonșalant, ne-am mai afla și acum în Evul Mediu.

– Dar nici nu ai vreun motiv să te întorci la el cu tot dinadinsul, l-a asigurat Thalberg.

Părinții lui Max priveau cu totală suspiciune planul fiului lor, absolvent cu diplomă de designer la Londra, după patru ani de studiu, de a se dedica vieții de țăran amator, ocupându-se de cultivarea pământului și de o pensiune într-un colț uitat de lume, undeva prin Est.

– Până și Michelle Obama cultivă morcovi la Casa Albă, a sărit Caroline în ajutorul tinerei perechi. Dacă nici asta nu înseamnă nimic...

– Până la vară, totul va fi gata, a strigat Max pe fereastră, pornind motorul, și vă așteptăm pe toți în vizită.

Kiki s-a grăbit să le împartă prietenelor sale câte o carte de vizită nou-nouță, avertizându-le:

– Să nu confundați cu Bierkowo, din Pomerania Orientală.

– Birkow, Hirtenweg¹ nr. 4, a citit Judith.

Suna a izolare și pustiu.

– De acolo nu mai poate fi mult nici până în Pomerania Orientală, a murmurat Estelle.

Bine instalată în brațele lui Kiki, Greta a început să strige și să râdă veselă, sub o ploaie de confetti împrăștiate de participanții la carnaval.

Lui Kiki îi venea greu să se desprindă.

– La țară ne vom putea ocupa mult mai bine de Greta, a întărit ea. Max și cu mine nu o să mai depindem de contracte, grație pensiunii.

Dar în voce îi apăruse un tremur. De săptămâni întregi nu contenea să facă planuri, cu toată înflăcărea, însă acum, când lucrurile deveneau serioase, nu își mai putea controla lacrimile.

– Kiki nu va mai veni în fiecare lună la Le Jardin, însă asta nu înseamnă deloc că doamnele de marți încetează să mai existe, a spus Caroline.

– Ceva se va schimba, și-a consolat Kiki prietenele.

În ce fel, nu reușea niciuna să-și imagineze.

O ultimă îmbrățișare, un ultim semn cu mâna și gata. Camionul a pornit din Eigelstein spre Hansaring, claxonând cu toată puterea. Kiki dispărea din viața lor, pornind spre o țintă necunoscută. Kölnul li se părea acum și mai cenușiu.

– Trebuie să vedem și partea bună, a spus Estelle, înghițindu-și nodul din gât. La anul nu va mai exista nesfârșita discuție despre tradiționala excursie a doamnelor de marți.

¹ Ulița ciobanului (n. tr.).